

Cennete En Son Giren Adam

– Mehmet ÇİFTÇİ · 12 Ağustos 2013

Bu bir son mu, yoksa sonsuz bir döngü mü artık bilemiyorum. Yaşamım iyiden iyiye acayipleşmeye başladı. İyi de ne için uğraşıyorum? Kendim için mi? Neden yarattığımı unutmuş bir divane miyim yoksa? Yoksa serserinin biri miyim?

Uzak diyarlara göç ettim. Memurluk verdi Allah bana bu genç yaşımda. Ben de uyuyorum işte maddiyatına dünyanın. Her insan değişiyor. Bu yüzden kısa zamanda ben de değiştim. Memur olmadan önceki halim ile şimdiki halim arasında dünya kadar fark var. Amaçlarım, beğenilerim, yediğim yemeklerden huylarıma kadar her şey değişti. Önceleri kızılırdım ama değişmek de zorunda zaten. Geçmiş ile şimdi arasında bazı şeyler de değişmedi ama. Bunu anca yaşayan bilir, yani herkesin kendi bilir. Bir yalnızlık musallat oldu genç yaşımda bana. Bütün insanları bana sevimsiz gösteren; beni de hiçbir insana sevdirmeyen bir hastalık peyda oldu içimde. Daha doğrusu bir hastalık değil de doğuştan gelen bir şey. Bütün canlıların çift olarak yaratıldığı bir evrende tek başına bir yaratık! Ürkütücü gelmiyor da değil aslında. Küçükken okuduğum bir kitapta cennete en son giren bir insandan bahsediliyordu. Evet, cennete en son giren adam. Ne kadar doğru orasını Allah bilir diyerek anlatayım. Mahşer gününde bütün insanların hesabı görüldükten; cennetlikler cennete, cehennemlikler de cehenneme girdiği zaman tek bir insan kalmış. Koskoca mahşer yerinde, koskoca sonsuz âlemde bir tek insan! Ve Yüce Allah'tan başka sığınılacak başka bir merhamet kapısı olmadığı için, ayrıca başka da gidecek bir yeri olmadığı için cennetin uzak kapılarından bir kapısında yatıp Cenab-ı Allah'tan burayı istemiş. Sonra cennettekilerin zevki sefasını gördükçe daha da yaklaşmak için Allah'tan izin istemiş. Yüce Allah her defasında ise ona istediğini vermiş ama adam hala cennetten içeri girememiş. Cennetin kokuları burnuna buram buram gelirken bu kez adam Allah'tan cennete girmeyi istemiş. Bütün kâinatta O'ndan başka merhametli olmadığı için Yüce Allah adama merhamet etmiş ve onu da cennetine sokmuş.

Bu hikaye küçüklüğümden beri aklımda hiç çıkmadı. Kendimi her zaman o adamın yerine koydum. Bilmiyorum belki de ben o adamdım. Bütün hayatı yalnızlıklar içinde geçen ve ahrette de cennete en son giren o adam; en son, en! Sonsuzluk işte bu yüzden azapların en kötüsü gelmeye başladı bana. Hiç ölmeyecek olma hissi de acı veriyor, aslında ölünce bile yaşamaya devam edeceğimiz hissi! Belki de iyi bir Müslüman olamadım onun yüzünden bütün bunlar bilmiyorum. Değişim her zaman iyi olmuyor, her zaman da kötü olmuyor. Önceden evrenim dedemgilin odasındaki masam, kitaplarım ve aşık olduğum kızlardı (platonik elbette). Şimdi ise evrenim sadece koca bir boşluk oldu. Büyüdükçe bir heves de kalmadı içimde. Bütün bu mücadele gözlerimde koca bir boşluk oldu büyüdü gitti. Belki yanışımdır biliyorum. Ama kendimi alamıyorum işte bu düşüncelerden. Hedef yok, koşmak yok, mücadele yok. Denizde kaybolan korsan gemisiyim ben. Pasifikteki son ada benim, bekli kayıp kıta Atlantis!